

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прзз 2/10
04.11.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, решавајући по захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ бр.46/10 од 05.05.2010. године, против правноснажне пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-116 Прж.бр.1146/2010 од 02.03.2010. године и решења Општинског органа за прекршаје у Свилајнцу Уп.бр.3-2/09-0208 од 31.12.2009. године, у предмету прекршаја, у јавној седници већа одржаној дана 04.11.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-116 Прж.бр.1146/2010 од 02.03.2010. године и решење Општинског органа за прекршаје у Свилајнцу Уп.бр.3-2/09-0208 од 31.12.2009. године и предмет УСТУПА Прекршајном суду у Јагодини – Одељење у Свилајнцу, на поновни поступак и одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег прекршајног суда, Одељење у Крагујевцу I-116 Прж.бр.1146/2010 од 02.03.2010. године, одбијена је жалба окривљеног З.Д. из С. и потврђено је решење Општинског органа за прекршаје у Свилајнцу Уп.бр.2/09 од 31.12.2009. године, којим је окривљени оглашен одговорним због прекршаја из члана 226. став 1. тачка 28. у вези става 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, кажњен новчаном казном у износу од 7.000,00 динара и изречена му је заштитна мера забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од 3 месеца уз обавезу да на име трошкова поступка у паушалном износу плати 500,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде Вишег прекршајног суда-Одељења у Крагујевцу и решења Општинског органа за прекршаје у Свилајнцу, Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима. У захтеву наводи да је изрека првостепеног решења о прекршају противречна разлозима, да нису наведени разлози о одлучним чињеницама и да су дати разлози у знатној мери противречни сами себи. Указује да из изјаве окривљеног и саслушаног сведока, полицајца, произилази да је код окривљеног, као возача у саобраћају, вршена контрола присуства алкохола у организму алкометром, да је окривљеном показан дисплеј апарата са назначеном вредношћу од 1,07 промила алкохола у организму, да је окривљени одбио да потпише записник о контроли са примедбом да не признаје наведено и да је затражио испитивање алкохола путем крви, али да је овлашћено службено лице које је вршило контролу, полицајац, сматрао да вађење крви није неопходно пошто је апарат "дрегер" био баждарен, због чега окривљени није упућен на вађење крви. Према образложењу побијане пресуде, алкохолисаност је код окривљеног правилно утврђена алкометром који је исправан и за који постоји уверење о исправности, а обзиром да је начин испитивања алкохолисаности према члану 209. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја алтернативно одређен јер може да се изврши путем алкометра или стручног прегледа, то по налажењу првостепеног органа није било потребно да се окривљени подвргне стручном прегледу путем вађења крви, јер за то нису испуњени услови из члана 209. став 3. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима. Тужилац сматра да су ови наводи из образложења првостепене одлуке у супротности са одредбом члана 209. став 3. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, јер су, код чињенице да је код окривљеног као возача извршена контрола присуства алкохола у организму путем одговарајућег апарата, али да је окривљени порицао да је под дејством алкохола и да је сам тражио анализу крви, били испуњени услови за обавезну примену наведене законске одредбе. Због тога првостепена одлука нема разлоге о одлучној чињеници, зашто окривљени није упућен на анализу крви сходно члану 209. став 3. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима када је порицао да је под дејством алкохола и тражио да се ова чињеница утврди анализом крви. Са изнетих разлога првостепеном прекршајном одлуком почињене су наведене битне повреде одредаба прекршајног поступка које је првостепени прекршајни орган пропустио да отклони чиме је и сам побијаном пресудом

поступка које је државни прершјајни орган пропустно да отклони тиме је и сам послијаном пресудом повредио закон на штету кажњеног. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и у целости укине решење Општинског органа за прершјаје у Свилајнцу Уп.бр.3-2/09-0208 од 31.12.2009. године и пресуду Вишег прершјајног суда, Одељења у Крагујевцу I-116 Прж.бр.1146/10 од 02.03.2010. године и списе предмета врати првостепеном органу на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је обавестио о седници већа Републичког јавног тужиоца, који иако уредно обавештен није приступио.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у смислу члана 266. став 1. Закона о прершјајима, Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Одредбом члана 209. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима ("Сл. лист СФРЈ" број 50/88... 11/91), прописано је да овлашћено службено лице може возача или возача инструктора да подвргне испитивању помоћу одговарајућих средстава или апарата (алкометар и др.) или да га одведе на стручни преглед ради проверавања да ли има алкохола у организму, или да ли показује знаке алкохолне поремећености, односно да ли се налази под дејством опојних дрога или лекова на којима је означено да се не смеју употребљавати пре и за време вожње. Ставом 3. истог члана Закона је прописано да се анализа крви или урина врши код возача или возача инструктора који пориче да је под дејством алкохола чије је присуство у организму утврђено одговарајућим средствима или апаратима, као и да се налази под дејством опојних дрога или лекова на којима је означено да се не смеју употребљавати пре и за време вожње ако због тога не би наступиле штетне последице по његово здравље.

Из достављених списа произилази да је решењем Општинског органа за прершјаје у Свилајнцу Уп.бр.3-2/09-0208 од 31.12.2009. године, окривљени З.Д. из С. оглашен одговорним што је у време и на месту како је наведено у изреци тог решења, у саобраћају на путу управљао путничким возилом регистарских ознака ЈА ..., под дејством алкохола када је у организму имао 1,07 промила алкохола, а што су овлашћена службена лица утврдила алкотестирањем алкометром типа "дрегер", чиме је учинио прершјај из члана 164. кажњив по члану 226. став 1. тачка 28. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима. Према образложењу првостепеног решења у прершјајном поступку је утврђено да је окривљени пред полицијским службеником изјавио да је конзумирао алкохол, што је након алкотестирања и потврђено алкометром који је исправан и за који постоји уверење о исправности и који је показао вредност од 1,07 алкохола у организму. Како је начин испитивања алкохолисаности, према члану 209. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, алтернативно одређен јер може да се изврши путем алкометра или стручног прегледа, сматра да није било потребно да се окривљени подвргне стручном прегледу, јер за то нису испуњени услови из члана 209. став 3. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима. Одбрана окривљеног да је порицао алкохолисаност и да му није омогућено испитивање алкохола у организму путем вађења крви, оцењена је као неоснована и срачуната на избегавање прершјајне одговорности. Побијаном пресудом Вишег прершјајног суда одбијена је жалба окривљеног и потврђено је првостепено решење.

Врховни касациони суд налази да Републички јавни тужилац основано захтевом за заштиту законитости указује да су побијана и првостепена прершјајна одлука донете уз битне повреде одредаба прершјајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прершјајима. Ово из разлога што се из записника о извршеној контроли учесника у саобраћају - возила од 14.01.2009. године види да је алкохолисаност код окривљеног утврђена алкотестирањем од стране овлашћеног службеног лица апаратом алкометар типа "дрегер", да је апарат на дисплеју показао вредност од 1,07 промила алкохола у организму и да је окривљени одбио да потпише записник о контроли са примедбом да наведено не признаје. Према записнику о саслушању сведока од 14.01.2009. године, који се налази у списима, сведок - полицајца, који је као овлашћено службено лице вршио контролу изјавио је да је окривљени одбио да потпише записник са примедбом да наведено не признаје и тражио је испитивање алкохола путем вађења крви, али је он сматрао да то није неопходно пошто је апарат "дрегер" био баждарен а и сачињен је записник о извршеној контроли о прершјају. Из напред изнетог произилази да у конкретном случају није спорно да је код окривљеног као возача контрола присуства алкохола у организму извршена путем одговарајућег апарата, да је окривљени порицао да је под дејством алкохола и да је тражио да се алкохолисаност утврди анализом крви. Код оваквог стања ствари и по оцени овог суда, били су испуњени услови из члана 209. став 3. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, да се код окривљеног присуство алкохола у организму утврди анализом крви или урина. Наиме, одредбом члана 209. ст.1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, начин проверавања да ли возач има алкохола у организму јесте алтернативно одређен, али се према ставу 3. истог члана Закона, код возача код кога је присуство алкохола у организму утврђено одговарајућим средствима или апаратима (алкометром и др.) али који пориче да је под дејством алкохола, провера присуства алкохола у организму мора извршити анализом крви или урина.

Стога се основано захтевом за заштиту законитости указује да у прершјајном поступку није утврђена одлучна чињеница зашто код окривљеног, сагласно обавези из члана 209. ст. 3. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, проверавање присуства алкохола у организму није извршено на законом прописани начин. Тиме су, и по налажењу овог суда, првостепеном прершјајном одлуком почињене битне повреде одредаба прершјајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прершјајима, јер изрека првостепеног прершјајног решења противречи разлозима, нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а дати разлози су у знатној мери противречни сами себи. Обзиром да

виши прекршајни суд наведене повреде прекршајног поступка учињене пред првостепеним органом није отклонио, иако је на спорне чињенице жалилац указивао и у поднетој жалби, то је побијаном пресудом и сам повредио закон на штету окривљеног.

У поновљеном поступку прекршајни суд је дужан да поступи по члану 269. Закона о прекршајима.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 266. став 3. Закона о прекршајима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Радојка Маринковић ,с.р.

Председник већа-судија,

Снежана Живковић,с.р.